

Passem nosaltres

Avui sec al volant amb un fill de copilot i els meus pares als seients posteriors

Eva Armisén

No passa el temps, passem nosaltres.

Manuel Baixauli

Ens acostem al peatge i se'm desperta la nostàlgia: "Llegando a la fábrica de cemento, carril izquierdo, señalizado, directo a Barcelona". Ho deia una veu de dona i jo era una nena asseguda al darrere de l'erra-cinc taronja que heretaria deu anys després.

Avui sec al volant amb un fill de copilot i els meus pares als seients posteriors. El cotxe és nou i blanc, que dissimula la pols. Però l'autopista és la mateixa, l'alerta del ciment em ressona com si la sentís i sovint trio de contrasenya la matrícula d'aquell erra-cinc.

Jo què sabia d'alens que se trobaven, de cabells que s'embullaven, de mans i de perfums. Durant tres minuts (<https://www.catorze.cat/noticia/6017/viure/sense/tu>) m'ompló d'ales i fulles i flors i colors: volo fins a un lloc on mai es fa fosc i ningú es posa trist les tardes de diumenge.

Punt i principi de viure sense tu. S'acaba la cançó i s'esmunyen els ocells. La màquina llegeix la visa, s'alça la barrera, el pare em diu que agafi el rebut. Passem nosaltres molt més que el temps.

Eva Piquer

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=Xnuq0dX1ubk>